

Så ville jeg også godt høre, om ikke den konservative ordfører mener, at det faktisk er unfair over for de almindelige danskere, som sætter pris på ægteskabet og de værdier, som der ligger i ægteskabet, at man nu nedprioriterer ægteskabets betydning ganske enkelt ved en indgriben fra Folketingets side.

Kan Folketinget overhovedet tillade sig over for almindelige danskere at nedprioritere det ægteskab, som de sætter højt?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu har jeg ikke læst nogen steder i lovforslaget, at der står, at man ikke må gifte sig, og at ægteskabet skulle være skidt. Ægteskabet har akkurat den samme værdi, som vi er enige om er en stor værdi og en stor glæde og til gavn for dem, der får den oplevelse. Der står ikke noget om, at det her er et angreb på ægteskabet. Jeg kan heller ikke se sammenhængen, for folk kan jo gifte sig stadig væk på trods af, at vi ændrer navneloven.

Kl. 19.10

Men vi skal altså også tage hensyn til, at vi lever i et samfund, hvor omkring 600.000 mennesker lever papirløst, og jeg vil også kalde det en familie, hvis to voksne har fælles børn og de ikke er gift. Det er også en familie i 2005. Og at give de mennesker en mulighed for, at de kan skabe en ramme, så deres identitet hænger sammen, kan jeg altså ikke se skulle være i modstrid med, at man stadig væk mener, at familien er vigtig, og at ægteskab er en fantastisk god ting.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg vil bare gerne konstatere, at i den her navnelov bliver ægteskabet nedprioriteret, fordi det bliver ligestillet med et papirløst forhold. Det har ikke noget at gøre med, at jeg er imod, at folk lever i et papirløst forhold, det har jeg intet imod, og jeg kan også godt acceptere, at de er en familie. Men man er først i et ægteskab, når man bliver gift enten på rådhuset eller i kirken, og ægteskabet er noget særligt, og det synes jeg vi skal bevare.

Jeg kan endnu en gang sige, at jeg ikke kan forstå, at en konservativ mand kan stå og være med til at vedtage en navnelov, som i en vis udstrækning fjerner beskyttelse af slægtsnavne, og som nedprioriterer ægteskabet. Det synes jeg er uhensigtsmæssigt.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg kan stadig væk ikke se, hvor der i det forslag til navnelov skulle være noget, som skulle ændre ved ægteskabets status i vores samfund. Jeg kan virkelig ikke se, hvad det er. Folk kan gifte sig og få den fornøjelse akkurat efter det her lovforslag som før. Det ændrer ingenting. Men vi giver nogle muligheder for dem, som lever i det, jeg fortsat vil kalde en familie. Også selv om de ikke er gift, lever de dog en far, en mor og et barn sammen, og de får en fælles ramme, ved at de kan tage det samme efternavn. Det kan jeg virkelig ikke se skal være i modstrid med det gode ved ægteskabet.

Formanden:

Tak til hr. Per Ørum Jørgensen. Den næste ordfører er fru Charlotte Fischer.

Charlotte Fischer (RV):

Nu er jeg ikke konservativ, så det er nemt for mig at støtte det her lovforslag.

For os i Det Radikale Venstre er det først og fremmest, ja, man kunne kalde det en befriende anerkendelse af det enkelte menneskes ret til at bestemme over sit liv og sin identitet. Det at vælge sit navn bør altovervejende være en sag for den enkelte og ikke noget for særlig kloge hoveder bag fjerne skranker. For os handler det også om tillid til, at den enkelte kan finde ud af at forvalte sit liv og sin identitet på en rigtig god og fornuftig måde.

Navnelovsudvalget har jo i sin gode og grundige betænkning allerede knæsat de her principper, nemlig at en persons navn først og fremmest er et privat anliggende og ikke noget, samfundet skal interessere sig for. Det er vi enige i.

Det er glædeligt, at den enkelte får flere frihedsgrader, det gælder både med fornavn, mellemnavn og efternavn, og hvorfor den enkelte vælger sådan synes jeg i virkeligheden ikke er noget vi skal bekymre os om. Der er nogle, der gør det, fordi de gerne vil være mere traditionalistiske, og de vælger at lægge vægt på deres slægtsnavn. Så ændrer man det ikke. Men der er også mange andre grunde til, at folk i dag ønsker at ændre deres navn, men for mig er det sagen uvedkommende.

Selvfølgerig er der nogle overordnede hensyn, der gør, at vi overhovedet har brug for en lov. Der er det helt praktiske, at de navne, der tages i brug, faktisk skal kunne bruges i den daglige kommunikation og, kunne man sige, til en vis